

Comentariu - Emotie de toamna

A venit toamna, acopera-mi inima cu ceva,
cu umbra unui copac sau mai bine cu umbra ta.
Ma tem ca n-am sa te mai vad uneori,
ca or sa-mi creasca aripi ascutite pana la nori,
ca ai sa te ascunzi intr-un ochi strain,
si el o sa se-nchida cu-o frunza de pelin.

si-atunci ma apropii de pietre si tac,
iau cuvintele si le-nec in mare.
suier luna si-o rasar si-o prefac
intr-o dragoste mare.

-Comentariu-

Nichita Stanescu (1933-1983) s-a afirmat in literatura romana prin poezii complexe, metafore in intregime. A publicat numeroase volume de versuri, printre care si "O viziune a sentimentelor", ce cuprinde opere ce sensibilizeaza profund cititorul. Una din acestea este si poezia "Emotie de toamna". Sintagma din primul vers, "a venit toamna", ascunde in spatele aparentei simplitati sentimentele miscatoare ai unei stari de instrainare, de izolare de lume in urma pierderii a ceva drag, nepretuit, a vietii pe care toamna o ia necrutatoare. Poetul cauta ocrotire sub aripa blinda, protectoare a iubitei, cerandu-i un gest dulce, care sa-i aline durerea si sa ii redea speranta ("acopera-mi inima cu ceva").

El vrea sa se adaposteara sub umbra pustie a unui copac, de data aceasta nu de soarele arzator, ci de fiorii reci ce vin sa ii fure dragostea. Eul liric o cheama, doreste sa nu o piarda si ii este teama de acest lucru, dupa cum reiese din sintagma "umbra ta" si cuvintele ce i le adreseaza - "ma tem ca n-am sa te mai vad uneori prin care isi exprima direct cele mai mari temeri. El da frau tuturor sentimentelor din inima sa, isi descatusaaza cu totul frica de a nu suferi, de durerea cumplita, mult prea intensa pentru a putea-o suporta ce ar cauza-o golul lasat de plecarea ei, astfel cum sugereaza metafora "ca or sa-mi creasca aripi ascutite pana la nori". "Ochiul strain" pune in lumina izolarea ei, plecarea ei pentru totdeauna, fara ca el sa o mai poata vedea vreodata. Ea s-ar putea inchide in sine, uita de lume si de iubire, uita de el, s-ar putea instraina cu totul, lasandu-se cuprinsa de veninul de gheata tomnatic, iar flacara dragostei din sufletul ei ar putea fi stinsa cu totul de vant, acesta inchizandu-i-se poetului pentru totdeauna cu o "frunza" amara si dureroasa "de pelin".

Teamă ce-l cuprinde pe Stanescu este atât de mare, încât el însuși ajunge să se izoleze, departe de căldura ei, lângă pietrele pururea reci și dure, propriul sau suflet devenind nesimțitor și împietrit în fața pericolului ce îl îngrozește. Tăcerea și liniștea pun stăpânire pe inima sa, el sugerând acest fenomen de închidere într-o cochilie proprie, de piatră prin cuvântul "tac" și metafora "iau cuvintele

si le-nec in mare". Luna, simbolul indragostitilor, devine unica alinare a poetului interiorizat, el preschimband-o dupa cum ii dicteaza singurele sentimente umane neuscate de durere ramase in sufletul lui: cele de profunda iubire, dragostea ce i-o inchina ei, neuitatei ei, cea care, desi s-a indepartat de el, a ramas aceeaasi pentru el – femeia visurilor sale...

Nichita Stanescu a creat un limbaj poetic total iesit din comun pana atunci, supunand lumea exterioara si cea interioara unei noi viziuni, mai abstracte, mai metaforice, limbaj la care apeleaza si in "Emotie de toamna". El isi expune sentimentele intr-un mod foarte sugestiv si miscator, sensibilizand profund pe orice cititor al operei sale.